

Και κάποιοι ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἐστάθησαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὰς φωνὰς κ' ἔδειξαν ἀληθινὴν ἀνησιβίαν ὡς ὅτου ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐσίμωσε στὸ φωτισμένο τὸ παρῶθυρον, εἶδε πρὸς τὰ μέσα κ' ὕστερα ἤσυχος καὶ μὲ φωνὴν ἀσυγκλήτη καὶ σὰν τὴν ἀλήθειαν σταθερὴ, ποῦ ἦταν καὶ δική σου φωνή, ἀνθρώπε ὑποκριτή, εἶπε: Λέν εἶνε τίποτε! κάποιος ἀπέθανε...

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

JEAN MORÉAS

 ΣΤΡΟΦΕΣ

Σύννεφα, ποῦ καλοκαιριοῦ σὰς περιβάλλει μέρα
πάνω ἀπ' ἀγροὺς ποῦ πλημμυροῦν τὰ στάχια τὰ ξανθὰ
ἔσεῖς ποῦ τὸ μονότονον μοιάζετε τὸν αἰθέρα
Καράβια μεσ' στῆς θάλασσας τὴν ἡσυχὴ ἐρημιᾶ.

Ἔσεῖς ποῦ θὰ περάσετε σὲ λίγο βουρκοιμένα
μὲ θύελλας δλόμιανρο πρόσωπο, βιυστικά
ὅμοια μὲ σὰς ποῦ τρέχετε μεσ' στ' ἄπειρο κ' ἐμένα,
σύννεφα, σὰς ἀκολουθᾷ ἡ ἀγνώριστη καρδιά.

•

Μὴν πῆς, εἶνε ἡ ζωὴ χαρούμενη γιορτή.
Αὐτὸ τὸ λένε οἱ πρόστυχοι, ψυχὰς κ' οἱ βλάκες μόνου.
Ἄλλὰ πρὸ πάντων νὰ μὴν πῆς, γιατί σ' ἀποκαρδιώνει,
Εἶνε δυστυχίᾳ ἀτέλειωτη, ποῦ λένε κ' οἱ δειλοί.

Γέλασε ὅπως τὴν ἀνοιξὶ κουνιοῦνται τὰ κλαριά
Καὶ κλάψε σὰν τὸν ἄνεμο, ἢ τὸ κῆμα στ' ἀκρογιάλι
Δοκίμασε ὅλες τὶς χαρὰς κ' ὅλες τὶς λύπες πάλι
Καὶ πές' εἶνε πολὺ κ' ἐνὸς ὄνειρου εἶνε σκυᾶ.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΗ

Σὰν εἶδε πειὰ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μοναχὸς του
Παντρεύτηκε κι' ἀπέμεινε... ἄντρας τῆς γυναικὸς του!

Χρ. Ἐσπ.